

som i Udkastets § 5 Nummer 1 er tilfattet. Der vil under alle Omstændigheder forinden de velgjørende Institutioner, som den ærede Ordfører har antydet, og hvortil han har givet sin Bistand, kunne træde i Kraft, nødvendigviis medgaae nogen, og jeg frygter endog temmelig lang, Tid, og i den Mellemtid vil Regjeringen være aldeles ude af Stand til at komme Embedsstanden til Hjælp paa den Maade, som jeg har tilladt mig at antyde. Jeg skal nu kortelig antyde, hvorfor jeg anseer det for nødvendigt, og jeg har allerede fremhævet, at jeg mindre betragter denne Deel af Lovudkastet som en Begunstigelse for Embedsstanden, end som en administrativ nødvendig Forholdsregel, og det skal jeg tillade mig at begrunde, ved kort at henvise til det Udgiftsbudget, som det høitærede Thing alt har voteret. Udgiftsbilagene ere meddeelte i Detail, og ethvert af Thingets Medlemmer vil deraf have mere eller mindre klar Ansættelse om, hvilket betydeligt Antal af meget ringe aflagte Embedsmænd og Betjente, der findes. Det vil fremdeles være let fatteligt for Enhver, at en stor Deel af disse Embedsmænd og Betjente bestinde sig i en saadan Stilling, at det maa være nødvendigt at yde dem en saadan Hjælp. Det gjælder navnlig om en meget talrig Klasse af Betjente, nemlig Soldofficerterne, men ogsaa udenfor disses Tal ligger det i Sagens Natur, at netop de underordnede Embedsmænd, og de, som have ringe Indkomster, ere meest udsatte for Forslyttelse. Det er godt nok, at en Forslyttelse i Almindelighed ogsaa er en Forfremmelse; men de forøgede Embedsmænds Indtægter flyde ingenlunde strax, og enhver Mand veed vistnok af sin egen Erfaring, at enhver Forslyttelse, enten den skeer efter Forsættens Befaling, eller frivilligt, efter eget Ansættelse, medfører Bekostninger, som ere forholdsviis betydeligere for den, som har ringere Indkomster, end for den høiere aflagte Embedsmænd; og ved saadanne Forslyttelser har Regjeringen slet ikke i sin Magt at kunne hjælpe paa anden Maade end ved Forskud. De Fonds, som ere stillede til Regjeringens Disposition i saadanne Tider, ere — om end Regjeringen kunde ansees bemyndiget til deraf extraordinært at tilstaae nogen Hjælp ved Forslyttelser, og navnlig hvor

Forslyttelsen er foreskrevet af Tjenestehensyn — dog ingenlunde tilstrækkelig til at kunne yde Hjælp i en saadan Udstrækning, som vil være fornødent, og jeg kan sige, at i ethvert Tilfælde, hvor saadanne underordnede Officianter forslyttes, fremtræder i en større eller mindre Grad Nødvendigheden af et Dvartalsgageforskud. Men der er fremdeles en anden Klasse af Tilfælde, som ligesaa lidt som Forslyttelse lader sig undgaae og det er Sygdomstilfælde og Dødsfald. For underordnede Embedsmænd og Betjente, som saa at sige kun have fra Haand og i Mund, er det ikke blot meget uønsket, ikke blot en Velgjerning, som vises dem, men det er ligefrem en Nødvendighed, at deres Foresatte maa være i Stand til at komme dem til Hjælp med Forskud paa deres Gage, og jeg tør sige, at det er i høi Grad nødvendigere ved den gode Huusholder end ved den mindre gode, og fra min Erfaring i administrative Forhold, er der mig ikke saa Tilfælde bekjendt, hvor det ligefrem har været begrundet i Hensyn til Administrationens Fortsættelse, at man har maattet bevilge saadanne Forskud, hvor de locale Foresatte bestemt have udtalt det som deres Dverbeviisning, at naar ikke den paagjældende Betjent paa en eller anden Maade blev hjulpen, saa gik han aldeles til Grunde, og blev udygtig for sin Tjeneste. Naar det er antydet af den ærede Ordfører som hensigtsmæssigt, at Staten ved en Lov om Laanforeningerne kom Embedsstanden til Hjælp istedetfor med Dvartalsgageforskud, saa seer jeg mig ikke i Stand til at give saa udførlige statistiske Meddelelser om hele dette Forhold, som jeg havde ønsket. De Dplysninger og Protocoller, som have været Udvalget tilstillede, vidne noksom om Ufuldstændigheden af denne Sags Behandling paa et tidligere Stadium. Der er imidlertid en Branche af den offentlige Administration, hvor man allerede flere Aar tilbage har ladet sig det være magtpaaliggende at sørge for Administrationsstatistikken, og med Hensyn til denne Branche, seer jeg mig derfor i Stand til at give nogle Dplysninger, som jeg troer ville afgive Bidnesbyrd om, at naar Forskudsansættelsen røgtes med Samvittighedsfuldhed af Regjeringen, og røgtes ikke blot med Statskassen eller Em-